

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: VED PROF. CHRISTIAN LÜTKENS DØD 1856

Citation: Hauch, Carsten: "VED PROF. CHRISTIAN LÜTKENS DØD 1856", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder*. - 1929, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 248. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch03val-shoot-workid85497/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Poetiske Arbejder*. - 1929

Maanens Lys paa Bølgens Strømme,
Det er Danmarks Drømme.

Heltedaad, der aldrig glemmes selv i Tidens Høst,
Store Sagn, der evig glemmes skal ved Sagas Bryst,
Hjerter, der af Troskab lue,
Mod, som Døden ei kan kue,
Ydmygt Sind i Glands og Lykke,
Det er Danmarks Smykke.

Slige Drømme, slige Smykker, hvo kan glemme dem!
Vilde Nogen her vel bytte Danmarks gamle Hjem,
Hvor i Læ bag Egens Skygger
Skovens Fugl med Frihed bygger,
Mod det Land, hvor Vestens Slaver
Malm af Jord opgraver.

Nei, vi vil vort Hjem ei bytte bort for nogen Priis,
Her vi virke vil og leve paa de Danskes Viis,
Stærke, som vor Oldtids Minder,
Fuld af Kraft mod Danmarks Fjender,
Troe som Guld mod Drot og Rige,
Dem vi aldrig svige.

VED PROF. CHRISTIAN LUTKENS DØD
1856.

Aand, som Intet kunde bøie,
Ingen Sygdom, intet Savn,
Høie Sjæl, som Faa kun kjendte,
Fandt Du nu Din rette Havn?

Aldrig nogen Aand jeg mødte,
Mere fri og mere stærk,
Uberørt af Ros og Dadcl,
Virked Du kun for Dit Værk.

Fri og stærk, trods Sygdoms Lænke,
Fast og tro, trods Verdens Svig,
Ubekjendt, og dog saa mægtig,
Uden Guld, og dog saa rig.

Større vist, end mangen Storhed,
Der dog prises høit paa Jord,
Aldrig, for at takkes Nogen,
Har Du sagt et usandt Ord.

Til Du sank i Gravens Bolig,
Var Du stedse Sandheds Tolk,
Høit for Frihed slog Dit Hjerter,
Høit for Danmarks Land og Folk.

Faste Sjæl og stærke Tænker,
Med et Hjerter tro som Guld,
Skjøndt Dit ædle Hoved blegned,
Skjøndt Dit Legem sank i Muld;

Skjøndt beslørt her Du vandred,
Bøiet længst mod Gravens Rand:
Skal Du hist dog mægtig straalet,
Som en Sol i Aanders Land.